UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Index Baldi Pervsini. I. V. D. In prælectiones in totum Codicem Iustinianeum locupletißimus

... In Primvm Codicis Praelectiones / Annotarunt, Alexander Imol. Celsus, Barbatias, Philippus Decius. Matthævs Antonianvs Recensvi

Baldus

Lugduni, M.D.LXI.

Ut lite pendente.

urn:nbn:de:hbz:466:1-96035

Visual Library

principis. ſecus eſt in ſtatuto populi: q2 nō debet ineſſe cauſa motiua: ſʒ
oʒ ineſſe cā probabilis ⁊ codigua: alias nō valet: vt ff. qui ⁊ a quibus. l. ſi
11 priuatus. ¶ † Ex predictis apparet[a], qd ſi imperator aliquē facit comi
a tem palatinū, ⁊ dat ſibi poteſtatē legitimandi ſpurios, etiā poſt mortē
parētum, ꝙ ſi ante legitimationē alij cōſanguinei adierūt hereditatē, ⁊
per cōſequēs erant effecti domini, ꝙ iſta legitimatio nō preiudicat eis:
q2 cum dñium ſit de iure gentiū: per reſcriptū principis, non pōt auferri
ſine cauſa: ⁊ hic nulla ſubeſt cauſa, niſi forte pater hoc preordinaſſet: vt
12 no. Bar. in. l. gallus. §. ⁊ quid ſi tm̄. de lib. ⁊ poſth. ⁊ ibi dixi. ¶ † Quar-
to queritur, vtrū imperator poſſit reſcribere contra ius ciuile: ⁊ loquor
ſine cauſa: q2 cū cauſa, nō eſt dubiū ꝙ pōt. dicunt doct. ꝙ cōtra ius ciuile
pōt reſcribere: q2 ius ciuile cōſiſtit in ſola principis authoritate: ⁊ ideo
princeps pōt illud ius tollere: ex hoc ſequit̄ qd pōt alicui tollere actionē
13 cū ſit de iure ciuili. ¶ † Itē poteſt officium magiſtratibus auferre: cum
omne officiū magiſtratus ſit de iure ciuili, ſm̄ iſtos. Et gl. inſti. de obl.
dicit ꝙ oīa ſtatuta ſunt de iure ciuili. dicit Inn. ꝙ lʒ poſſit tollere actio
nem: tū etiā ſine actione quis poterit cōſequi iuſtitiā, miſericorditer im
plorando officiū ſuperioris. extra de conſti. c. que in eccleſiarū. Poſſet di
ci qd ſi huiuſmodi actio nititur naturali equitate, ꝙ nō poſſit tolli per
reſcriptū: q2 hoc reſcriptū in impetrāte ⁊ etiā in cōcedente inducit pec-
catum. ⁊ ſic eſt ꝯ ius diuinū. Si aūt actio nō nititur equitate, ſed ſolo ri-
gore, vt in chirographo poſt bienniū, ⁊ in re iudicata cōtra veritatē: tūc
14 credo ꝙ poſſit reſcribere cū clauſula nō obſtāte. ¶ † Ultimo circa ſcōm
reſpōſum huius legis, vide. l. idem vlpianus. de excu. tut. quero vtrū ſi-
cut pōt remitti pena quatenus applicatur fiſco: ita poſſet remitti quate
nus applicatur parti: dic ꝙ non: vt no. j. de in ius voc. l. venia. ⁊ ibi glo.
gloſſat hanc. l. hic. qd eſt no. ad multa. pro nunc non ſunt alia.

1 ☞ Supplicatio ſufficit qd cōtineat ſubſtantiā ⁊ effectū inſtrorum ſu-
per quibus ſupplicatur, nec eſt neceſſe ponere totum tenorem ipſorum.
2 Particula illa eſt edenda de qua eſt controuerſia inter partes: relique
vero particule tanquam impertinentes non eduntur.

¶ Lex octaua.

INſtrumentorū. ¶ Hoc dicit. In supplica
tione ſufficit ponere ſubſtā
tiam ⁊ effectū inſtrorum ſup quibus ſupplicat̄. nec expedit
1 ponere totū tenorem ipſorum. h. d. ⁊ eſt lex no. ¶ † No. hic
dum dicit, inſtrumentorū exēpla. qd in exēplo debet poni tenor de ver-
bo ad verbū, nullo addito vel minuto. ⁊ hoc ſemper dicunt tabelliones
exēplificantes: ſed aliud eſt in libello, poſitione, vel exceptione: q2 ſuffi-
cit qd inferatur ſubſtātia ⁊ effectus inſtrumenti: qd eſt not. ⁊ facit cōtra
Inno. qui dicit extra de proba. c. j. qd vbi in libello vel poſitione ſit mē-
tio inſtrumenti, ꝙ debet edi tenor inſtrumēti. ¶ Sed rn̄deo. lex noſtra
loquitur quo ad ſubſtantiam libelli: ſed Inno. loquitur ꝗtum ad libe-
2 rationē aduerſarij: ⁊ facit. ff. vt leg. nomi. ca. l. ſi poſtꝗ. §. ſi dies. ¶ † Se
cundo no. in tex. ibi dum dicit, inter partes ita dubitari: ꝙ illa particu
la eſt edenda, de qua eſt cōtrouerſia inter partes: relique vero particule
tanꝗ impertinentes non edantur ſm̄ Jac. de are. decretalis dicit ꝙ to
tum debet edi iudici, ſed parti non edetur totum, ſed id demum qd ad
eum ſpectat: ⁊ quod ſit iſtud per inſpectionem iudicis, apparet: vt extra
de fide inſtru. c. cōtingit. ⁊ illa eſt optima decretalis ad hoc, quam tene
menti: ⁊ eſt arg. ꝙ quando reus petit a tutore ſibi edi inuentarium, non
debet edi niſi illa particula que ipſum tangit. facit. ff. ad l. falcid. l. mari-
tus. §. ſi.

¶ Quando libellus principi datus litis cōteſtationē faciat. Rub.

1 ☞ Reſcriptū habet̄ pro libello, ⁊ conteſta. litis ſolum quo ad effectū
actionis perpetuande, non autem quo ad ordinem proceſſus.
2 Reſcriptum etiam in iudicio non productum tranſit ad heredem, ⁊ cō-
tra heredem.
3 Preſcriptio vt interrumpat in criminalibus, an ſufficiat ſola produc-
tio accuſationis, vel formatio inquiſitionis ſine citatione.

¶ Lex prima.

DUbium. ¶ Reſcriptū[b] principis non ſolum
b habetur pro libello, ſed etiā pro con-
teſtatione litis, ⁊ trāſit ad heredem. h. d. lex prima. hoc
verum eſt in actionib9 annalibus, ſecus in perpetuis:
quia ibi reſcriptum nō habetur pro conteſta. lit. h. d. l. ij.
1 ⁊ ſic totus titulus eſt concluſus. ¶ † Not. in l. j.[c] ꝙ re-
c ſcriptum habetur pro libello ⁊ conteſta. lit. ſolum quo ad effectū actio-
nis perpetuande: non autem quo ad ordinem proceſſus: imo oportet
quod libellus offeratur, ⁊ lis cōteſtetur: alias ſnīa eſſet nulla ipſo iure:
vt in aut. offeratur. j. de litis conteſta. Aliud eſt ergo litem eſſe cōteſta-
2 tam: aliud haberi pro conteſta. ſic in l. ij. j. vbi in rem act. ¶ † Secundo
not. quod reſcriptum etiam in iudicio non productum, tranſit ad here-
dem, ⁊ contra heredem. Aduerte. hic loquitur in caſu ſpeciali, quando
reſcriptum habet vim in actione tranſmittenda ⁊ perpetuanda: ſed in
alijs caſibus dic vt not. Inno. extra de iudi. c. quia. v. quicquid dicat hic

ſine cauſa non tenet, maxime in inferiore, vt dixi, ⁊ not. per glo. in. ca. cō
ſtitutus. extra de relig. do. in verſi. quocūqʒ. ⁊ in propoſito adde Anto.
de but. in c. per venerabilem. qui fil. ſint legit. ⁊ per Bal. hic. ⁊ ſi glo. in l
relegati. in verſi. ex aliqua. ff. de penis. ⁊ vide Cyn. hic. ⁊ Ant. de but. in
c. cum inter. de renun. ⁊ Imol. in c. que in eccleſiarum. extra de conſtitu.

Pet. ¶ Glo. opp. de. l. ſicut. de preſcript. xxx. an
no. vbi requiritur miſſio executoris. Solu. ibi in
interruptione regulari, hic in irregulari. Item
ibi in libello conuentionali, hic in ſupplicato-
3 rio. hec vera in ciuilibus cauſis. ¶ † Secundo
d quero, quid in criminalibus[d], vt ium ad interrū-
pendam preſcriptionem ſufficiat ſola productio
accuſationis, vel formatio inquiſitiōis ſine vlla
citatiōe: Bar. dicit quod ſic, per. l. miles. §. ſexa-
ginta. ff. de adulte. Contrarium tn̄ fuit cōſultuʒ
in cauſa legatarij, ꝙ niſi mitteretur executor: nō
eſſet facta interruptio. Tu cōſidera verba legis,
e vel ſtatuti: aut enim ſtatutum[e], vel lex nō exigit
f aliud ꝗ productionem[f] libelli, vel dilationē rei:
⁊ tunc loquitur. d. §. ſexaginta. aut requirit ali-
g quē proceſſum[g]: ⁊ tunc eſt neceſſaria citatio que
eſt cuiuſlibet proceſſus initium: vt inſti. de per-
pe. ⁊ temp. act. §. ſi. ⁊ in. c. vlti. vt lit. pen. in cle.

¶ Lex ſecunda.

TEmporales. ¶ Nota.
hic ꝙ fa-
cilius interrumpuntur annales pre-
ſcriptiones, ꝗ longi tēporis, vel lon-
giſſimi. Idem quod in annalibus, puto in ſeme
ſtribus: ⁊ ſic facit ad ſtatutū, ꝙ ſi donatio debet
b inſinuari intra tempus ſemeſtre[b], ꝙ ſufficit ſola
productio, etiam ſine citatione aduerſarij. Cer-
te iſta lex facit in contrarium: q2 hoc eſt ſpeciale
in reſcripto principis: ergo ſecus in facto infe-
rioris iudicis. Tu conſidera verba ſtatuti, vt
dixi. ſ. l. proxi. Bal.

¶ Ut lite pendente. Rubrica.

LIcet poſtꝗ. Preueni-
re ſententiā in ſupplicando, nō
prodeſt, ſi anteꝗ princeps reſcri
bat ſnīa feratur. h. d. no. ¶ No.
i ergo ꝙ non inſpicitur tempus[i]
quo ſupplicatio porrigitur: ſed tēpus date litera
rum, id eſt dies in qua ſuplicatio ſignatur: quia
k illud eſt tēpus date[k]. Tene menti hanc. l. not.
¶ Not. ꝙ ſupplicatio non ſuſpendit proceſſum
cauſe: ſed reſcriptū bene poteſt ſuſpēdere, dūmo-
do reſcribatur anteꝗ ſentētia feratur. Adde hic
quod not. Inn. de reſti. ſpol. c. audita. dicit Inn.
ꝙ per reſcriptum anteꝗ preſentetur iudici, non
aufertur iuriſdictio. vnde in lege noſtra etiā re-
l ſcriptum non poſſet prodeſſe ſine preſentatione[l]
quod eſt ipſa veritas. facit quod not. idem Inn.
⁊ Hoſtien. extra de reſtit. ſpol. c. ex conqueſtione.
hic non ſunt alia, ⁊c. Bal.

Bal. i l. ij. j. de ſer.
⁊ aqua. vbi tractat
de inferiore legiti-
mante. ⁊ in. c. do-
mino guerram. in
tit. hic finitur lex.
in vſibus feud. Et
ad ea que hic dicū-
tur per Bal. adde
eundem in. l. fin. j. ſi
contra ius vel vti.
public. ⁊ de legiti-
matione vide do.
Anto. de roſel. in
tracta. legitimatio
num. dum tractat
qui ſint capaces le-
gitimationis prin
cipis.
a ¶ Ex pdictis ap-
paret. Not. bene de
iſta legitimatione
quod late not. ali-
bi. vide Bald. in. l.
cunctos populos.
ſ. de ſum. trini. ⁊ l.
nam ita diuus. ff.
de adoptio. in pnc.
And. Barba.
b ¶ Reſcriptum.
Adde Bal. in l. ſi.
ff. de conſti. princi.
⁊ per Jo. and. in. c.
is qui. de reg. iur.
in. vj. ⁊ in. c. cum di
lecti. extra de fo. cō
peten. ⁊ in. c. ſigni-
ficauit. poſt tex. ex-
tra de reſcript.
c ¶ No. in. l. j. Not.
ꝙ lʒ reſcriptū ha-
beatur pro libello:
tamē requiritur li-
bellus. adde quod
not. Hoſti. in. c. ij.
de dila. vide domi.
Ant. ⁊ que ibi di-
xi. And. Barbat.
d ¶ Criminalibus.
vide Bar. in. l. ma-
riti. §. quinquēniū.
ff. de adul. ⁊ q̄ no.
Ang. in. l. j. ff. de in
ius vocando.
e ¶ Aut enim ſta-
tutū. No. pro intellectu. §. ſexaginta, que dixi in. c. ij. de dila. And. Bar.
f ¶ Productionē. No. ꝙ vbi ſtatutum dat terminum ad producēdum,
ſufficit producere abſqʒ partis citatione. ⁊ add Bal. in. l. ſi ea. in ſi. j. qui
accu. nō poſ. ⁊ in. l. ſi quādo. in ſi. j. de teſti. ⁊ in. l. j. §. j. ff. de ferijs. ⁊ Ang.
in. l. omnium. j. de teſtamen.
g ¶ Proceſſum. Ad hoc facit. l. ſi. §. illud. ⁊ ibi Bald. j. de temp. appel. ⁊
Bald. in rub. j. de in ius voc. ⁊ in. l. libertus aduerſus. ff. de in ius voc.
h ¶ Semeſtre. Uide Bart. in. l. ſi. §. illud. j. de temp. appel. ⁊ in. l. in hac. j.
de donat. ⁊ quod dixi. ſ. l. proxima.
i ¶ No. ergo ꝙ non inſpicitur tempus. vide in. c. dilectus. de preben. ⁊ in
cle. ſi. de reſcript. vbi dixi. And. Barb.
k ¶ Date. Uide plene in. c. dilectus. extra de preben. ⁊ in clemen. j. de re-
ſcriptis. ⁊ que. j. ſequuntur.
l ¶ Sine preſentatione. Juriſdictio enim non cōfertur per reſcriptum,
niſi poſtꝗ eſt preſentatum. Adde Bald. in. l. mandatum. j. manda. in. l.
ea que. j. de temp. in integ. reſtitut. ⁊c. ⁊ in. l. falſus. j. de furt. ⁊ in. l. iij. ver.
ſed ⁊ ſi impetrauerit. ff. quod quiſqʒ iuris. ⁊ ſi reſcriptum videtur ini-
quum, fieret retorquutio etiam ſi renuntiaretur: vt tenet Angel. in. l. iij.
in fine princip. per illum textum. ⁊ de materia iſta vide Bald. in. l. fin.
ff. de conſtitut. princip.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

a ¶ Denegatur. Pondera ſi dici poſſet, lex vel ſtatutũ facit mẽtionẽ de toto proceſſu. ⁊ tũc cõprehendit̃ ſentẽtia: aliter ſecus, per tex. in. c. fin. de here. li. vj. Itẽ põdera. d. c. ſi. vbi fit mẽtio de toto ꝓceſſu: ⁊ poſtea fit mẽtio de ſententia: ⁊ ſic appellatiõe ꝓceſſus nõ venit ſentẽtia. And. Bar.

b ¶ Pronũtiatio. An ſnia cõprehẽdatur applõne actorũ, ⁊ an dẽat edi cũ die ⁊ ꝯſule. vide Cy. hic. ⁊ ꝑ doc. in l. is apud quẽ. j. de edẽ. ⁊ Bald. ⁊ doc. in. l. acta. hic alleg. ⁊ Bar. in. l. in fraudẽ. §. neqꝫ. ff. de iure fiſ. ⁊ Joan. an. ⁊ alios in. c. qm̃ ꝯ. de ꝓba. ⁊ i. c. i pñtia. ꝑ Jo. an. extra de renũ. ⁊ ꝑ Jo. cal. in. c. cũ dilect⁹. extra de cã poſſ. ⁊ ꝓpre. ⁊ ꝑ Gui. de ſuza. i. l. ij. j. de edẽ. ⁊ doc. in. c. prudẽtiã. i prin. ex̃ de offi. dele. in qb⁹ locis tenẽt qꝺ applatiõe actorũ, venit ſnia. ⁊ vide. ꝯ.

c ¶ Nec cõtineatur ſnia. Vid do. Ant. in. c. prudẽtiam. in pñ. de offi. dele. vbi tꝫ ꝯ. ꝙ non veniat. alle. c. ſi. de fer. vide ibi, ⁊ q̃ dixi in. c. cũ. a. ⁊ a. de re iud. vbi appellatione ꝓceſſus, venit ſnia. vid ibi doc. ⁊ an applõne actorum, veniat ſnia, vel applõne proceſſus, vide Jo. an. in. c. vt ſuper. de appel. in. vj. vbi dicit ꝙ ꝓceſſus redditur inualidus. Jo. an. ibi itelligit i ſentẽtia: ⁊ ſic applõne ꝓceſſus venit ſnia. ꝯtrũ ꝺt gl. in cle. appellanti. de appel. ⁊ dñic⁹ in. d. c. vt ſuper. dicit ꝙ ſi ꝓceſſus ꝓfertur in materia q̃ adaptatur ſententie diffinitiue, cõprehenditur ſentẽtia diffinitiua, alias ſecus. qꝺ bñ no. Et an applõne iudicij veniat ſentẽtia, vide tex. ⁊ ibi Bal. C. ſi aduer. rẽ iud. in. l. j. vide text. ⁊ ibi doc. in. c. pia. de excep. li. vj. ibi in qualibet pte iudicij. ⁊ ibi dicit ꝙ ꝓcurator cõſtitutus ad iudiciũ, videt̃ conſtitutus ad ſñiam, nõ autẽ ad executionem ſentẽtie. Et an applõne cãe, veniat ſentẽtia, vide tex. dicentẽ ꝙ ſic, in. c. j. de teſta. in. vj. ⁊ ibi dñi. dicit eſſe notãdũ, ꝙ procurator cõſtitutus ad cauſam, videtur cõſtitutus ad ſententiã. vide tex. in. c. quoniã cõtra. ⁊ ibi doc. de proba. vbi diſputant ſuper hoc, ⁊ ita cõcludunt. vide Jo. cal. in. c. cum dilectus. de ord. cog. vbi idem tenet. vide Jo. an. in Spe. in ru. de ſen. prola. vbi idem tenet. And. Barb.

☛ Adde qꝺ no. in apo. ad Lanfr. de orña. in. c. quoniã contra falſam. in prin. nu. ix. in ver. no. hic videtur. extra de proba. ⁊ ibi etiam Innoc. in gl. ſua. in verſi. inſtrumentum. Celſus.

d ¶ De primo cõſtat. Adde ꝙ fallit in abſolutoria ab inſtantia iudicij, que non eſt de actibus iudicij, ſm̃ Inn. in c. conſuluit. extra de off. dele. in prin. ⁊ ibi ſing. ſequuntur doc. ⁊ vide qꝺ ibi dixi poſt Imo.

e ¶ Intrinſeca. Adde. q: eſt conditio de preſenti ⁊c. vt not. in l. a diuo pio. §. in venditione. ff. de re iudica.

f ¶ Protinus. De iſta dictione vide in. l. iij. §. in amittẽda. ff. de acquir. poſſeſſio.

g ¶ Copia. Adde Inn. in c. per tuas. extra de teſt.

h Sed nunquid. An poſſit appellari a negligentia iudicis, vide Bal. ⁊ ibi remiſi in. l. ſi. §. illud. ff. de temp. appel. And. Barb.

i ¶ Appellari. Vide Bal. in l. ſi. j. de ſen. et interlo. om. iud. ⁊ Spe. in ti. de iud. dele. §. ſeqtur. ad ſi. ꝑ Bal. in. l. ſi. §. illud. j. de tẽp. appe. ⁊ ibi dixi.

1 ☞ Lite pendente nulli licet ſupplicare principi. hec regula fallit dupliciter: vt hic.

2 Decretum iudicis an contineatur appellatione actorum.

3 Appellare volens, ſi non poteſt habere copiam ſententie, ſufficit in appellatione ponere ſententie ſubſtantiam.

4 Sententia an poteſt pronũtiari cõditionaliter.

5 Supplicare poſt ſentẽtiam que tranſiuit in rem iudicatam, non licet.

6 Producens inſtrumentum, quod ſibi ipſi eſt penale, debet eoipſo ſine alio proceſſu condemnari.

7 Teſtis ſi iurauit vna die, ⁊ alia depoſuit, petenti debet edi dies depoſitionis.

8 Appellari an poſſit a negligentia iudicis, id eſt ſi non vult aliquem actum facere in iudicio.

9 Supplicare an ⁊ quando liceat lite pendente. vide hic pulchram diſtinctionem.

¶ Lex ſecunda.

SUpplicare. Lite pendente non lꝫ niſi in certis cauſis ſupplicare: ſed ea ſententialiter terminata, impoſſibilis ⁊ penalis eſt ipſi ſupplicanti ſupplicatio.

1 ¶ † No. ex iſta. l. duas regulas. Prima eſt lite pendente. ⁊ regula iſta patitur duas exceptiones. prima, qñ
a denegatur copia actorum. Scda, qñ denegatur[a] copia pronuntiationis. ⁊ hoc in prima parte legis. ⁊ in iſta parte no. ꝙ cum alternatiua debeat cadere inter diuerſa: ⁊ hic inter illam dictionẽ, actorum, ⁊ illam dictionẽ, pronũtiationis ſit al-
b ternatiua: ꝙ per hoc videtur ꝙ pronũtiatio[b] nõ
c ſit de actis: nec cõtineatur ſentẽtia[c] appellatiõe actorum. Iſtud eſt vtile ſcire: q: ſi ſentẽtia ꝯtinetur appellatione actorum, debet edi cũ die ⁊ conſule: vt. j. de eden. l. is apud quẽ. ſi aũt non cõtinetur: debet edi ſine die ⁊ conſule. ſed veritas eſt ꝙ ſentẽtia continetur appellatione actorũ: vt. ff. de re iudi. l. actorũ verba. ⁊ l. acta. ⁊ extra de proba. c. qm̃ ꝯ falſam. ⁊ ideo dꝫ edi cum die ⁊ cõſule ſm̃ Gui. de ſuza. ⁊ Cy. Nõ ob. alternatio litere: quia cadit inter alia acta q̃ ſunt preãbula, ⁊ ipſam ſen-
2 tentiã, q̃ eſt terminus actorum. ¶ † Sed nunqd decretum iudicis ꝯtinetur appellatione actorum? Rñdeo duplex eſt decretũ: ſcꝫ ꝯtentioſe iuriſdi-
d ctionis, ⁊ volũtarie. de primo[d] conſtat, qꝺ ꝯtinet̃ appellatiõe actorum: q: eſt ꝺ ꝓceſſu cauſe: vt ptꝫ in primo ⁊ ſcdo decreto. De ſcdo poſſet dubitari. exemplum in decreto tutele ⁊ cure, ⁊ actorie. ⁊ in decreto qꝺ interponitur ad robur contractus. ⁊ in decreto emancipationis. tamen dicendũ eſt ꝙ vbicunque decretum inuenitur interpoſitũ, intelligitur de actis. ⁊ ratione talis decreti debet edi cũ die ⁊ conſule: q: dicitur actus forẽſis, id eſt actus fori. hoc eleganter no. Inn. extra de ꝓba. c. j. vbi omnino vi-
3 deas. ¶ † Iuxta hoc quero. quidam voluit appellare a ſententia: nunquam potuit habere copiã ſententie, nihilominus tamen appellauit: q: ſufficit in appellatione ponere ſubſtantiam ſentẽtie, licet non ponatur tenor: vt ꝯ. ti. ij. l. ij. ⁊ ſi. iſte pſequutus eſt appellationẽ. ⁊ iudex ad quẽ dicit, oſtende mihi ſententiam, aliter nõ poſſum certificari: vt ff. de edẽ. l. argẽtarius. §. edi. dicit appellãs: dñe, non poſſum habere copiã: querit̃ quid iuris? Iſta lex dicit qꝺ omnino debẽt acta edi: vt poſſint (cũ expedit) ꝓduci, ⁊ deliberari: tñ ſi nõ edãtur, nõ dat remedium aliqꝺ, niſi ſupplicãdi, nõ autem ꝓcedẽdi. ſuper hoc dicit Inn. ꝙ appellatus dꝫ interrogari an ſit lata talis ſentẽtia: ⁊ ſi rñdeat ſic, cõſtat de ea: nec opꝫ aliter edi. ſi rñdit nõ, imponitur ſibi ſilẽtium, vt ea ꝑpetuo nõ vtatur. argumẽtum. ff. de interroga. act. l. nõ alienũ. Et idẽ eſt dicẽdum ſi quis petit laudum reduci ad arbitrium boni viri, ⁊ eius copiã nũq̃ potuit habere: nã iſta petitio eſt ſpecies appellationis: vt ff. de arbi. l. nõ diſtinguemus. §. cũ quidã. Sed iſta practica Inn. nõ eſt ſufficiẽs: vbi nõ eſt aduerſarius qui poſſit interrogari, puta in ꝓceſſu inquiſitionis. Sed rñdeo, qꝺ tunc iudex appellatiõis debebit pronũtiare ꝯditionaliter, hoc modo: ſi qua ſentẽtia appet in dicta forma, eã infirmo: vbi iudex ſentit pro appellatiõe: ſꝫ vbi iudex ſentit cõtra appellãtẽ: dicit ſi qua ſñia apparet i dicta forma vel ſubſtãtia, eam cõfirmo, ⁊ male appellatũ pronũtio. ⁊ hec colli-
4 gunt̃ per Inno. extra de fid. inſtru. c. G. perpetuus. ¶ † Nec mireris ꝙ
e ſñia fertur cõditionaliter: q: eſt cõditio intrinſeca[e], ſine qua pronuntiationis actus nõ põt exẽplificari: vt. j. de ſen. l. cũ eorũ. ⁊ l. cũ iudex. ff. de
5 tutel. l. muto. §. j. ff. de fideicõ. liber. l. largo. §. adijci. ¶ † In ſcda parte legis, q̃ incipit, qui aũt. nota preciſam regulã, qꝺ poſt cãm ſopitam, id eſt ſñialiter terminatam, ita qꝺ ſñia tranſiuerit in rẽ iudicatã, impoſſibile eſt ſupplicare. ¶ Ex hoc collige ꝙ qñ appellanti ſunt elapſa tẽpora fatalia: q: ipſo iure ſñia tranſiuit in rẽ iudicatã abſqꝫ alia pronũtiatiõe, vt not. j. de appel. l. eos. in prin. in glo. magna, ꝙ nõ lꝫ ſupplicare, vt deſertor admittat̃ vlterius ad litẽ peragẽdã, vel ꝙ audiantur ſua iura, ⁊ ſue defenſiões. ⁊ ſi princeps hoc cõcederet, nõ valeret reſcriptũ, niſi diceret
6 nõ obſtãte tali lege. ¶ † Tertio ⁊ vltimo not. ibi dũ dicit, protinus cõdemnetur. ꝙ qñ quis producit inſtr̃m qꝺ eſt penale producenti, eoipſo ſine alio proceſſu dꝫ condẽnari ⁊ cogi ad ſolutionẽ pene: ⁊ hoc ſignifi-
f cat illa dictio, protinus[f], que excludit oẽ interuallũ tpis: vt no. in ſimili in aut. de inceſt. nup. in principio. Idem ergo ſi quis ꝓducat exceptionẽ penalẽ, vel articulos penales. Rñ: q: iſta eſt pena emergens: ⁊ in emergen. nõ requirit̃ libell⁹, vel lit. cõteſt. ⁊ q: iſtud eſt notoriũ iudici vt iudici. ar. j. de teſti. l. nullũ. Deinde ex illo verbo actorũ, collige q: articulorum
g ⁊ poſitionũ copia[g] ſemꝑ eſt fienda aduerſario: q: ſunt de actis: tñ hoc eſt intelligendũ, ꝙ fiat ſuo tẽpore. tp̃s autẽ eſt ſcdm quoſdam, poſt reſponſionem: q: anteq̃ rñdeat, ſi articuli conſiſtant in facto proprio: nõ aliter dꝫ fieri copia niſi legendo. nam hoc modo fit editio articulorũ: vt. ff. de eden. l. j. in prin. nõ aũt dabit̃ terminus ad deliberandũ: q: in facto proprio preſumit̃ malitioſe peti iſte terminus deliberatorius. arg. in. l. vlti. ff. pro ſuo. ⁊. j. de cõtrahen. ⁊ cõmit. ſtipu. l. magnã. Sed in facto alieno datur terminus: vt. l. iuſiurandũ ⁊ ad pecunias. in prin. ff. de iureiur. Ita contrariũ videt̃, ꝙ nunq̃ reſpondẽti debeat dari copia, nõ dico terminus deliberatorius. per hũc text. poteſt dici ꝙ ſi iudex mãdauit ei ꝙ reſponderet poſitionibus, ⁊ non rñdit: ꝙ per iſtam cõtumaciã põt ſibi copiã denegare. vt. l. ſed ⁊ ſi per pretorẽ. §. ſꝫ ⁊ ſi cũ decreto. ff. ex quib. cau.
7 maio. ⁊ ita cõiter practicat̃. ¶ † Itẽ facit ad aliud ſi teſtis iurauit vna die, ⁊ depoſuit alia die, ꝙ petenti debeat edi dies depoſitionis: q: eſt de actione: ⁊ hoc per regulam huius legis. ⁊ qꝺ ad hoc tabellio poſſit cogi q̃q̃ dicamus ꝙ depoſitio trahitur ad iuramentum: iſtud eſt verũ, niſi aliqua ratio impediat iſtam retardationem: puta q: erat lapſus terminus ad probatum habendum. ar. in. l. bonorum. rem ra. habe. ¶ Oppo. cõtra hanc legem, ⁊ videtur ꝙ liceat ſupplicare: vt ꝯ. l. prori. Sol. ante litẽ motã licet ſupplicare, ſi iudex ordinarius requiſitus denegat iuſtitiam. ⁊ ita intelligitur illa lex, coniũcto. §. nõ permittas. in aut. de mã. prĩci. ſed poſt lit. conteſt. hoc non licet. facit. ꝯ. de epiſco. audi. l. ij. ⁊ quod
8 ibi not. ¶ † Sed nunquid[h] ab iſta negligentia põt appellari[i], ſi iudex
h litis conteſta. nõ vult facere aliquem actum in cauſa: de hoc habes text.
i in aut. de queſtore. §. ſed hoc. col. vj. ⁊ not. per Guil. de cu. j. de iuriſ. om.
9 iudi. l. nemo. ⁊ eſt modo de facto in Tuderto. ¶ † Oppo. vlterius de. §. ſuper hoc. in aut. vt in medio litis. Solu. qꝺ hic deficit, ſupple per illam legem. ideo dic ſecundum Odoffr. ⁊ alios pro declaratione materie ſic aut quis vult impetrare ſuper aliqua cauſa reſcriptum, ad priuilegium aliquod primo caſu aut ante lit. conteſt. ⁊ non poteſt ad extraordinarium iudicem: q: extraordinaria iuriſdictio eſt odioſa, niſi ordinarius iudex requiſitus, deneget facere iuſtitiam: vt d. §. non permittas. ⁊ in aut. vt differen. iudic. §. ſi vero. ⁊ hoc de iure ciuili, ſecus de equitate canonica: quia valet impetratio iudicis ad lites, etiam ſi ordinarius nõ ſit in mora, vel culpa. Aut poſt lit. conteſta. nondum tamen lata ſententia. Aut poſt latam ſententiam. primo caſu quando nondum eſt lata ſententia: tunc

tunc licet ſupplicare de quatuor. primo, vt ſibi fiat copia actorum. ſecundo, vt fiat ſibi copia pronunciationis, vt hic. tertio, ꝙ precipiatur iudici ꝙ procedat, ſi erat negligens. quarto, qđ ei alius aſſocietur, ſi eſt ſuſpect9 vt in. §. ſuper hoc. in authen. vt in medio lit. Aut vult ſupplicare poſt ſententiam: tūc aut eſt interlocutoria, que non dirimit litem. cum ſumus in caſu litis pendentie, dic vt. ſ. vt dicit ibi glo. fina. Aut eſt diffinitiua: tūc aut eſt appellatione ſuſpenſa, ⁊ eſt idem, ac ſi non eſſet iudicatum: vt. l. j. in fi. ad turpil. ⁊ hic in rub. Aut eſt appellatione ſuſpenſa, ſed tranſiuit in rem iudicatam, ⁊ nullo modo licet ſupplicare ad litigandum, ſeu ad refricandum ſopita, vt hac. l. ver. qui autem. ¶ Si vero quis vult impetra-
a re[a] aliquod priuilegium ſuper cauſa que agitatur, ⁊ non licet, vt in auť. vt in medio litis. in prin. quod dic vt not. in. l. qui autē. in principio, ſi quis cau. In aliis autem non pendentibus per litem motam licitum eſt priuilegium impetrare, vt. ff. de excuſ. tuto. l. idem Ulpianus. ⁊ l. cum ex oratione. ⁊ l. i. §. merito. ⁊ §. ſi quis a principe. ff. ne quid in loco publico. Iſta eſt diſtinctio docto. Bald.

¶ Lex tertia.

QUilicitam. Non appellāti eſt impoſitum ſilētiū ipſo iure, ⁊ ſi tentat per reſcriptum retractare deciſa, notatur infamia. h. d. ¶ Nō. hic quod de natura ſententie eſt imponere perpetuū ſilentium victo. ſilentiū dico ſuper contradictione: ⁊ facit ad id quod not. ff. de arbitris. l. inter Stratilianum. ſcilicet ꝙ quando iudex aliquid diffinitiue mādauit, qđ tacite videatur ineſſe ꝙ illud debeat perpetuo obſeruari, qđ eſt not. hec tū limitantur per id quod no. ff. de excep. rei iudica. l. duobus. in gl. ordi. ¶ Sed hic quero, quando debeat in libello peti imponi ſilentium. Rn̄. aut loquimur de libello actoris, aut de libello rei, aut de exceptione rei. primo caſu refert, aut concluditur ad factum negatiuum, puta ꝙ me nō turbes, ⁊ eſt apta concluſio cōcludere qđ imponatur ſilentium, vt not. ff. de libe. leg. l. Aurelius. §. centum. Aut concluditur ad factum affirmatiuum, vel ad dandum: tūc eſſet inepta petitio argu. ff. ſi ſer. vendi. l. ſicuti. §. diſtant. Aut loquimur de libello rei: ⁊ tunc optime concludit ad ſilentium: q2 concludit negatiue ꝙ actor nō inquietet eum, vt. ff. de fideiuſſ. l. ſi contendat, ibi agit reus propter beneficiū ſuum conſeruandum, qđ raro alibi reperitur. Aut loquimur in exceptione rei, ⁊ illa regulariter habet annexam tacitam concluſionem, ꝙ ſilentiū actori imponatur, vt. ff. de in ius vocan. l. libertus. el. i. ⁊. ff. de fideiuſſo. l. fideiuſſores magiſtratuum. §. pro aurelio. ⁊ quod ibi not.

¶ Si contra ius vel vtilitatem publicam, vel per mendacium fuerit aliquid poſtulatum vel impetratum. Rubri.

¶ Lex prima.

NOn idcirco. Omiſſio nō vitiat reſcriptum in eo quod ſi fuiſſet expreſſum, conceſſum fuiſſet tamen eque. h. d. ⁊ ponit Odof. quatuor exēpla, duo in cauſa prima, ⁊ duo in cauſa appellatiōis. ¶ Not. ꝙ vbicunq3 aliquid tacetur qđ videtur obſtare, ⁊ in effectu non obſtat, non vitiatur reſcriptum. ⁊ iſtud eſt regula huius legis, ⁊ eſt no. nec dicitur in facti cauſa erratum, ⁊ ſic non ob. ff. de tut. ⁊ curato. da. ab his. l. tutor ſi petitus. ⁊ dicam infra. l. proxima. ¶ Uel ſumma ſic, omiſſio eorum que nō ſunt de ſubſtātia, nō vitiat reſcriptū. ⁊ eſt exemplū in prima cauſa, ſi mutuās impetrauit reſcriptū, nō facta mētione pacti, de non petēdo: q2 habebat pactum de petendo, vel impetrauit ſuper negotio ſuper quo erat trāſactū, tamen non obſeruabatur ei tranſactio, vt. j. de tranſactio. l. ſiue apud acta, vel impetrauit executionem ſententie, non facta mentiōe de appellatione: quia erat deſerta, vel erat expreſſe renuntiatum appellationi, vel erat caſus in quo non poterat appellari, omnia iſta in reſcripto valent: q2 non videtur dolo omittere, vel ſupprimere illi cui fauet ius commune, ⁊ iſta exempla ponit Odofre. ⁊ nota iſta exempla ⁊c. Bal.

1 ☞ Reſcriptum impetratum per mendacium non valet, ſiue ſit mendaciū in iure, ſiue in facto, ſiue tacendo, ſiue exprimendo in fraudem.
2 Mendacium ſi ſit cognitum, delegatus non debet pronuntiare ſuper negotio principali, ſed tantum ſuper illa iuriſditione. 3.
4 Mendaciorum exceptio eſt peremptoria, an debet ergo opponi ſecundū formam peremptoriarum. 5.
6 Clauſula ſi preces veritate nitantur, ſemper debet inſeri in reſcriptis.
7 Forma mandati omiſſa, proceſſus eſt nullus.
8 Argumentum a contrario ſenſu eſt licitum.
9 Conditio ſi preces veritate nitantur, non ineſt quantum ad cognitionē, ſed bene quantum ad deciſionem.
10 Conditio quando reſpicit ſubſtantiam, vitiat reſcriptum. ſecus quando reſpicit formam: quia non ſuſpendit. ⁊ nu. 11.
12 Mendaciū in iure qualiter exprimitur principi ad obtinendū reſcriptū.
13 Item qualiter exprimatur mendacium in iure municipali, vel conſuetudinario. ⁊ nu. 14.
15 Mendacia in facto, quomodo dignoſcuntur.
16 Statutū vel conſuetudo an poſſit prorogare tempus appellandi, vel appellationem proſequendi.
17 Mendacium impetrantis impedit formam, ſed non elidit reſcriptum ſecundum Ioan. ⁊ Azo.
18 Mendacium qualiter exprimatur principi in iure poſſeſſionis. nu. 19.
20 Reſcriptum quarum rerum eſt cauſa ⁊ quarū, non. vſq3 ad nu. 23.
24 Appellans ſi lite pendente ſpoliat aduerſariū videtur renuntiare appellationi.
25 Impetratum dicitur inuanum quicquid impetratur contra ſententiam, que tranſiuit in rē iudicatam.
26 Reſcripto an ⁊ quando aliquid cōtineatur, vel non contineatur, qualiter cognoſci poteſt.
27 Obreptio quando non eſt in ſubſtantialibus, ſ3 in accidentalibus, tale mendacium non tollit iuriſditionem in ſubſtantia litis.
28 Reſcriptū fundare ſufficit in aliqua cauſa que ſit vera, dum tamen obtentu illius cauſe competat concluſio literarum.
29 Qualitas inſerta in reſcripto, an debeat ꝓbari
30 Exceptiones q̄ ſunt ille q̄ poſſunt examinari in primo limine iudicij contra reſcriptum.
31 Exceptiones indirecte contrarie, que ſint ille, ⁊ qualiter cognoſcantur.
32 Exceptiones emergentes contra reſcriptum an debeant plene probari. ⁊ nu. 33.
34 Exceptio obreptionis, qualiter debeat formari.
35 Mendacium ſi interuenit reſpectu vnius articuli ſuper quo fit interpretatio, ſed nō reſpectu totius cauſe, quid iuris.
36 Clauſula. Si ſua ordiderit intereſſe, in citati omnibus oppoſita, quid operetur.
37 Exceptio peremptoria an aliqua ſit, que poſſit[a] examinari ſeorſum a principali.
38 Reſcriptū aliquod eſt falſum, vel non cōceſſum, an ratiōe dubij iudex putatiu9 habeat cognoſcere.
39 Reſcriptū accipit vires ex itellectu reſcribētis.
40 Reſcriptum ſi eſt verū in cauſa, ⁊ falſum in obligatione, ſed poſtea obligatio ſuperuenit, an iudex delegatus poterit ſuper hoc cognoſcere.
41 Reſcripti tempore ſi cauſa ſit vera, ſed tenpore iudicij eſt falſa, quia partes poſt reſcriptum pepigerūt, an delegat9 poterit de hoc cognoſcere.
42 Reſcripti cōcluſio potius attenditur, ꝙ petitio
43 Probādū ſemper eſt, quod eſt cā iuriſditionis.
44 Obreptio in cauſis cāe, nō vitiat iuriſditionē.
45 Exceptio ꝓpoſita ad vnū finē in principio: tunc repulſa pōt ratificari, ⁊ reiterari in negotio principali.

a ¶ Impetrare. An lite pend. liceat impetrare ꝑuilegiū, vide Bart. hic in fin. ⁊ que dixi poſt Ant. de but. in. c. finem. extra vt lite pendente.

¶ Lex ſecunda.

PRescriptione. Iſta lex ē no. ⁊ vtilis, ⁊ habet duas principales lectu. vna fuit lect. Pla. ſm quā hoc intendit. Si reſcriptū ad lites eſt mēdaciter impetratum, delegatus ex vi reſcripti oppoſita exceptione mendaciorum non habet iuriſditionē cognoſcēdi de negotio principali, ſed ſolummodo an preces veritate nitantur, ⁊ comperto qđ preces non nitantur veritate, non ipſe, ſed alius ad quem cognitio ſpectat de cā principali iudicabit. hoc intendit iſta lex ſm Pla. vel breuius: Exceptio mendaciorum impedit iuriditionem iudicis delegati, ſ3 dz de cauſa ſecundum veritatē cognoſci per eū ad quem de iure cognitio pertinet. h. d. ſm Placen. vel breuiſſime. Si reperiat reſcriptū per mēdaciū ipetratū, nō cognoſcet impetratus de negotio principali. hoc dicit ſecundum lect. Placen. ſecundum quam ita poneris caſum. mutuaui Titio cētum, ſ3 poſtea eū per acceptilationem liberaui, ſ3 tandem impetraui reſcriptum ꝯ eū ſuper iſto mutuo, decipiendo ſup hoc principē, vel expſſa falſitate: q2 dixi quod non interuenit acceptilatio, vel tacita veritate: q2 non faci mentionē de acceptilatione, qđ ſi feciſſem, nullaten9 literas habuiſſem. mō re9 citatus ꝯtra iſtud reſcriptū opponit n exception

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN